Josef „Pepson“ Snětivý

ŽENY S KRÁTKÝMI NEHTY

Nakladatelství ČAS

Josef „Pepson“ Snětivý

Ženy s krátkými nehty

Nakladatelství ČAS

Josef „Pepson“ Snětivý

ŽENY S KRÁTKÝMI NEHTY

Všem, kteří už něco rozbili hlavou

© Josef „Pepson“ Snětivý, 2010
© Nakladatelství ČAS s.r.o., 2010
ISBN 978-80-87470-01-5

I. Tři sudičky

Zpíval jsem a ona seděla naproti mně, dlouhé nohy přehozené přes sebe tak, abych viděl každý detail zkušené, ale vláčné a nestárnoucí kůže. Zpíval jsem píseň, kterou jsem pro ni složil před dlouhými dvanácti lety, a nemohl se ani pohnout – ne snad proto, že by mě ochromila léty nashromážděná vášeň, ale proto, že mi to nedovolilo technické vybavení kavárny Astra – při každém, byť sebemenším pohybu, vypadával zvuk. A tak jsem stál jako zpívající socha a snažil se, aby ji pohladila každá konsonanta, každé vibrato…

A ona se na mě usmívala vědoucím úsměvem, který se ale tolik lišil od úsměvu Mony Lisy – tohle nebyl úsměv záhadného hermafrodita, ale krásky, o jejíž ženskosti by nemohl pochybovat ani slepý, neboť byla všude, v každém iontu zářijového podvečera, kdy jsem zpíval svou píseň dávné, a přece dnešní lásce.

Její pohled mi byl větší odměnou než vlažný potlesk. Přede mnou sedělo na čtyřicet více či méně zapálených posluchačů a čtenářů – na větší návštěvu křtu své knihy jsem se tehdy nezmohl – a mezi nimi ona, s nekonečným sexappealem a nekonečnýma nohama.

„Tuhle píseň jsem napsal v roce devadesát sedm pro ženu, která tu dnes sedí mezi námi," řekl jsem a snažil se nedívat se na ni. Hosté se rozhlédli kolem sebe a pobaveně tipovali, kterou z nemnohých žen jsem mohl mít na mysli. Ale to už jsem pozval na pódium kmotry, prohlásil něco úplně jiného, než jsem

si připravil, připili jsme na úspěch mé šesté knihy a přišel čas podpisů.

Ať vám žádný autor nevykládá, že nemiluje tuhle lajničku, byť bez rodičů, kteří nikdy nepřijedou. Přátelé, které vídám právě jen o křtech, nesmrtelní sběratelé podpisů smrtelných, emeritní spoluhráči z kapel a pár neznámých, tenhle nanosvět, přivábený zájmem o můj nový román… a v jeho středu Sabina:

„Bylo to hezký a ta písnička se mi moc líbila, konečně jsem si ji mohla poslechnout…“

„Vždyť jsem ti ji pouštěl už několikrát.“

„Vlastně jo, máš pravdu, ale nikdy jsem ji neslyšela přímo od tebe.“

„Počkáš chvilku? Rád bych si s tebou popovídal…“

Vrátila se ke svému stolku, čerstvé pokřtěňátko v dlouhých prstech.

„Pro koho to bude?“ podepisoval jsem ochotně. Lidé byli milí, každý odsypal trochu pochvaly na předchozí knihy… Ale to už jsem byl na ocasu háděte a těšil se na Sabinu.

Dodnes nevím, zda mě v příštím okamžiku nejvíc překvapilo to, že na stolku přede mnou přistála modrá dárková kazeta s toaletní vodou a balzámem po holení Dolce & Gabbana, nebo že dárkyní je má bývalá manželka Jolana, nebo že už nemá luxusně vymazlené drápy, ale jen obyčejné nehty, byť půvabné a vzorně udržované. Na ženách jsem vždycky miloval jejich ruce, to, jak si s nimi vyhrály, mi napovídalo, jak si vyhrály i s jinými zákoutími svých těl. A veliké, nádherné ruce mé bývalé, které co dva týdny měnívaly své zakončení, byly jedním z důvodů, proč jsem se do ní kdysi zbláznil. Ale stejně jsem doufal, že přijde,

i proto se dnešní křest konal na den přesně deset let po svatbě. Hodně jsem po ní toužil, s žádnou to nebylo takové, jako s ní... Tři roky jsem se nedokázal rozhoupat k tomu, abych se pokusil získat ji zpět, a křest o cínové svatbě byl signální světlicí, kterou její zelené oči nemohly přehlédnout.

Stála přede mnou, dívala se pod sebe a tiše řekla: „Dnes máme výročí… Přišla jsem ti dát dárek… a říct ti, že nelituju a nikdy nebudu litovat těch let, co jsme spolu prožili.“ Na chvíli jsem zapomněl na Sabinu. S Jolanou jsme se neviděli od rozvodu a to, co právě teď udělala, byl vpád exilové královny na opuštěnou šachovnici. Přál jsem si sice, aby přišla, a měl bych tedy mít radost. Jenže po tom, co bylo za námi, jsem se už tváří v tvář mé věčné lásce bál zaradovat, aby nepřišel trest.

A tak jsem nevěděl, co dřív. Po mé pravici seděla Sabina a tvářila se, jako by si ničeho nevšimla – ale možná, že to tak opravdu bylo, nedokázal jsem si vybavit, zda se s Jolanou už někdy potkaly. Ta náhle beze slova poodešla dozadu (tak to dělávala vždycky, nejdřív signál a pak nezájem, zpočátku hraný a na konci našeho manželství už upřímný) a prohlížela si kalendáře, kterými tam teď, ve stárnoucím létě, byly obsypány celé stojany. Chvíli jsem tedy seděl u svého stolečku a rozhodoval se, kam dřív. K Sabině, samozřejmě, slíbil jsem jí to přece. Nemůžu hned utíkat jako pejsek za Jolanou, to jsem dělával kdysi a škaredě se mi to nevyplatilo.

Už už jsem vstával, když vtom přiletěl třetí blesk – po schodech do druhého patra Domu knihy Kanzelsberger kráčela Dagmar. Ne ovšem jakákoli Dagmar, ale má přítelkyně v dávných letech 1994-1996, tehdy studentka práv, dnes jedna

z nejznámějších českých advokátek, jejíž vedení soudních sporů není o nic méně tvrdé než tělo, zocelené každodenním a často až fanatickým sportem – už před lety jsem jí občas zlomyslně řekl, že její sex je sport, což naopak bohužel neplatí. Kde se tu vzala? Dozvěděla se snad o tom, komu jsem věnoval svou právě pokřtěnou knihu?

Padělatel osudů, jak se jmenoval tento román, byl totiž vzpomínkou na léta právě s ní, zapálenou studentkou práv. Byla roztomilá, v posteli ne nešikovná, ale přece jen příliš spořádaná a uměřená, což bylo jedním z důvodů, proč jsem ji často zdvojoval a proč náš vztah posléze skončil. Věren svému uměleckému krédu jsem své příhody s ní i s jinými popsal až příliš jasně, než aby se v nich nepoznala, a navíc jsem jí román drze věnoval, jak si každý mohl přečíst na straně pět. O křtu jsem jí neřekl, jednak jsem na ni ztratil všechny kontakty, jednak jsem se bál její vyparagrafované reakce. Kde se tu vzala? Ne že by mě nepotěšil pohled na její vysportovaná lýtka, ale tři osudové ženy najednou, po měsících milostného bezčasí…

Dagmařiny podpatky drtí koberec o patro výš, Jolana předstírá zájem o trvalkový kalendář – kytky měla vždycky ráda – a Sabina znuděně sedí a čeká, až se uráčím.

„Promiň…“

„Není co, máš tady spoustu důležitějších lidí,“ říká významně.

„Nejdůležitější jsi pro mě ty.“ To byla hodně laciná replika a Sabina si na okrasné řečičky nepotrpí.

„Tak se měj, bylo to hezký.“

„Odcházíš?“

„Už musím, ale někdy se můžeme vidět. Občas mě pozvou na nějakou premiéru, takže můžeš jít se mnou.“

„To bych moc rád.“

Pusa rty pootevřenými právě tak, abych to od ní mohl považovat za blízké kamarádství, a je pryč. A Jolana taky, zůstal tu po ní jen osiřelý kalendář s maceškou, voňavý dárek a tisíc a jedna vzpomínka…

Někdo mi tu ale přece zbyl! Chci jít nahoru za Dagmarou a zjistit, zda mě opravdu neviděla, jenže mě polapí dva podpisoví opozdilci, a když se zdvořile vymaním, ona už kráčí dolů. Ostře řezaná tvář, vroubená až domodra černými vlasy, důsledně směřuje mimo prostor kavárny. A já se neodvážím ji následovat, nechám ji navždy zmizet stejně bleskově, jako se objevila.

„Pardon, nebyla to náhodou Dagmar Pontusová?“ přitočí se ke mně jeden z přišedších novinářů, ani nevím, odkud je.

„Byla.“

„A vy se nějak blíž znáte?“

„Proč vás to zajímá?“

„Chcete mít reportáž ze křtu?“

„A kde?“

Chlapík vytáhne ringierskou vizitku. Blesk!

„To chci, ale…“

„Musím tam napsat něco zajímavýho, rozumíte?“ poškrábal se v prošedivělém, neudržovaném plnovousu. „Vaše knížka je možná zajímavá sama o sobě, jenže ne pro naše čtenáře. Ale když napíšu, že tady byla Pontusová…“

„Vždyť tady vlastně ani nebyla, šla jenom náhodou po schodech.“

„A vy věříte na náhody? Myslíte, že třeba já jsem tady náhodou? Když už jste měl tolik křtů a na žádným od nás nikdo nebyl?“

„Pojďte na balkon,“ vybídl jsem ho. Nějak mi uvnitř začínalo být dusno. Opřel jsem se o balustrádu protkanou slídou, pode mnou mašírovali Hare Kršňáci, kteří mě tu ruší pokaždé, a zeptal se ho:

„Tak proč jste teda přišel?“

„Přece jste nás zval,“ vytáhl ronhillku a nabídl mi taky. Mávl jsem odmítavě rukou.

„Zval jsem vás pokaždý a nikdy jste nepřišli, sám jste to říkal.“

„Asi je v tý vaší knížce něco zajímavýho.“

„V každý je něco zajímavýho,“ odsekl jsem povzneseně. „Jenže ne pro vás, jak jste taky říkal.“

„Tentokrát jo.“

„A co?“

„Vždyť vy víte…“ vyfoukl kouř koutkem šklebu.

„Dagmara?“

„Jo.“

„Ale ta knížka je beletrie, ne literatura faktu.“

„To jo, jenže tentokrát jste tam všechno popsal do takovejch detailů, že nebylo problém i bez věnování poznat, koho máte na mysli.“

„A i kdyby, můžu přece psát, co chci.“

„My taky. Ale vysvětlujte to Pontusový.“

„Nerozumím.“

„To nic. Nechcete zejtra přijít k nám? Udělali bysme třeba

i rozhovor do Nedělního Blesku, zavolejte ráno a domluvíme se…“

O takové nabídce jsem snil léta, ale teď jsem si loknul nejistoty. Možná už to, že se dnes bez návěští zjevila celá trojice osudovek, znamená vztyčený prst… a je jedno, zda je ten prst zakončen vychytaným drápkem, nebo jen dívčím nehtíkem s mléčným půlměsícem na lůžku.

„Přijďte zítra v jednu, víte kam, domluvíme se,“ slíbil a zmizel v útrobách knižního paláce.

Ale to už jsem zase myslel na Sabinu, Jolanu i Dagmaru dohromady. Jak je všechny získat? Má nenasytnost nastartovala horskou dráhu a mně, opojenému blikavými přízraky jejich těla vůní jejich ženství, nedošlo, že tahle jízda musí skončit tvrdým pádem…

První se sluší napsat Sabině:

Byla jsi ještě krásnější než v Rock Café v červnu 1997, kdy jsem Tě poprvé objal. Chci Tě obejmout znovu… a pak i víc…

Vyrovnal jsem účet, usmál se na hezká děvčata, lákající intelektuály k posezení nad ledovou kávou, a vyšel do zářijového večera jako král. Poslední křeče léta proteplily i Václavák, tuhle stoku a ostudu Prahy, která ji bude hanobit jako smrdutá řeka, dokud nevyčistíme Bémův chlév.

Ale někde uvnitř jsem cítil, že road movie, jehož první scénu jsem právě dotočil, pojede po zatraceně nerovných cestách.

V metru jsem dostal odpověď:

Děkuju za kompliment, ale jsem pro Tebe moc velká.

Takhle hezky popsala Sabina fakt, že jí je osmačtyřicet, tedy o dvanáct víc než mně. Ale proč to řeší, když mně to vůbec nevadí? Nesmírně mě přitahuje, už jen tou kombinací zralé zkušenosti a nádherného mladistvého těla. Ale to není všechno – je mi s ní krásně i jinak, má o mě zájem a v šedočerných dobách po rozvodu mi vždy pozorně naslouchala. Kojil jsem se tehdy nadějí, že jako svobodný pán zaujmu místo po jejím boku, ale tam bohužel dřepěl – a stále dřepí – někdo jiný, v mých představách jí zcela nehodný. A léta běží a šance nepřichází: toužím po ní už skoro třináct let, od chvíle, kdy jsem přišel na první hodinu jazykového kursu do firmy, v níž dělala asistentku, a od těch dob byla a je mou nejkrásnější studentkou všech dob. Jaké bylo mé překvapení, že už je trojnásobná mamina, vždyť měla holčičí tvář a dokonalé tělo, nedotčené leností a zubem času… a to jí zůstalo až dodnes. Zamiloval jsem se do ní prudkou, mladickou láskou a možná bych i dostal šanci, kdybych na jednom z prvních (a velmi nevinných) randíček nevyhrkl, že si ji chci vzít a dělat jejím děckám tátu. Bylo to v dobách, kdy její druhé manželství vcelku fungovalo, a ona se zcela přirozeně zalekla. A tahle obranná reakce, spolu se strachem vstoupit do nejistého vztahu s mladším mužem, jako by jí nedovolila překročit hranici, kterou jsem svou zbrklostí kdysi narýsoval.

Jsi velká tak akorát do mých rukou a do mého srdce, napsal jsem jí, ale odpověď už toho večera nepřišla.

Ráno mě vzbudila myšlenka na Bleskovou nabídku. Pokrytecky jsem přemýšlel, zda ji přijmu, ačkoli mi bylo jasné, že odpolední kafe si dám na Ringieru, což jsem také hned pro jistotu potvrdil. Pak jsem vyřídil pár věcí týkajících se mého mininakladatelství se sídlem v notebooku na stolku vedle postele, v němž kromě sebe vydávám i pár dalších poloznámých autorů. A tomuhle garsonkovému podnikání se daří právě tak, abych dostal koktejl bezbřehé svobody, okořeněný špetkou obav nad došlými fakturami a dostatkem času na přemýšlení o tom, co bych se svým vysokoškolským vzděláním mohl podniknout, abych místo návštěv Lidlu a Normy chodil do Fruits de France. To ovšem nebyl ten hlavní problém. Dřív, ještě za časů lukrativnějších aktivit ve financích, na nichž jsem ovšem spolu s Robertem Burnsem shledával pramálo poetiky, jsem neměl nouzi o přízeň žen na úrovni. Ty ale odklapaly na svých jehlách do budoárů úspěšnějších, byť možná strhanějších partnerů. A já zůstal – až na občasnou společnost žen zmínky nehodných – sám. Duševní samota mě příliš netíží, generičtí přátelé odpadli, praví zůstali, rodiče a sourozenci se přede mnou zamkli do karantény, která je přerušena jen o svátcích, navíc miluju knihy, takže večer o samotě pro mě není trestem, opravdový sex či onania mia mi nechybí. Chybí mi ale krásné holky na úrovni, můj nultý vitamín – a zjevení oněch tří mi znovu rozkmitalo sekreční soukolí. Zkrátka: trpím amorexií a potřebuju to opravdově, nejsem z těch, kteří se nasytí na síti.

Sabina nepíše, jak se dostat na kobylku kobylce Jolaně? Nejsem žádný exhumátor, vždyť jsem na ni vlastně nikdy

nepřestal myslet. A to, že jsme se tři roky neviděli, lze přičíst na vrub mé váhavosti. Je příznačné, že nakonec ona přišla za mnou. Ale teď nadchází tichá bitva o její srdíčko, protože s Jolanou nic nejde tak hladce, jak by se mohlo na první pohled zdát. Kontakt chybí, vrátím se tedy na místo činu – do Štěpánské, kde jsme prožili nedlouhou, ale o to italštější epizodu našeho manželství. Byla to arci krásná Itálie, provoněná sladkým usmiřováním… Z parfumerie Fann, sídlící v přízemí našeho bývalého bydliště, jsem tehdy odnášel voňavé dárky Jolaně o tři patra výš. Ještě že prodavačka zůstává…

Aby také ne. Renča je ta, kterou v životě někam postavíte a po pár desítkách let tam najdete její kostru. Twenteen s rozverným, byť poněkud fádním kukučem pod falešnou černotou vlasů a s nadnormativním pozadím, což se ovšem může hodit.

„Jé, pane inženýre…“ Dodnes nevím, jak se to dozvěděla a proč mi tak říká.

„Jak se máte, Renatko?“

„Já dobře. A vy? Co to bude?“ Dva otazníky za cenu jednoho.

„No… teď zrovna nevím, koho bych obdaroval…“ napadla mě úsporná výmluva.

Renča se na mě podívala tak, jako by čekala, že něco koupím přímo jí. Je pravda, že barmanky se takhle balí, tedy koupí se jim drink, a tohle je jistá obdoba. Na druhou stranu se domnívám, že prodavačky ve voňavkárně dostávají hafo výrobků prošlých jen tak, že to neškolený čenich nepozná, a že na jednu toaletu v zázemí připadá minimálně sto testerů.

„Opravdu?“

Navíc by to byla nejistá investice, už několikrát jsem ji zkoušel balit, ale překážka v podobě přítele motorkáře se vždy objevila jako duch z lahve.

„Víte, že máte nejhezčí zadeček z celé dlouhatánské Štěpánské?“ Věčný komplimentář a jeho nemoc z povolání, protože tohle jsem vůbec nechtěl říct.

„A víte, že už jste mi to říkal mockrát?“

„Jenže vy ho máte pořád nejhezčí,“ zmohl jsem se na protitah s nezájmem o další hru.

A ten byl oboustranný: „Tak co potřebujete? Když si nechcete nic koupit…“

„Vídáte se s Jolanou?“

Zarazila se o mou otázku. „S Jolanou? Co jí chcete?“

„Je to přece moje bývalá manželka, potřebuju s ní něco dořešit.“

„Ale rozvedli jste se už před pár lety, zrovna když jsem prodávala na Floře,“ vzpomněla si na vinohradský odskok.

„Jenže včera jsem ji potkal, a než jsem si s ní stačil promluvit, zmizela.“

„Tak to asi tak mělo bejt.“

Ženský fatalismus mě odjakživa rozčiluje a Renata navíc nemá sebemenší důvod nedat mi to číslo. Nebo ano?

„Nemělo,“ odpověděl jsem asertivně. „Dejte mi ho prosím.“

Její zkrabacená tvář chtěla naznačit, že jsem Jolanu nevyléčitelně ranil, a že si tedy číslo nezasloužím, abych jí do rány náhodou nenasypal další dávku své podlosti a cynismu. Nakonec ale zvítězilo měkké srdce v měkkém těle (však jsem tu svého času dělal slušné tržby!), Renata vyhledala číslo v seznamu a její

ruka s krátkými nehty mi podala rozchlípené véčko.

„Opište si ho.“

Zdvořile jsem poděkoval, uložil Jolanino aktuální číslo do mobilu, nonšalantně se rozloučil, aniž bych se zavázal k budoucím nákupům, a vykročil do Štěpánské, poznamenané snad nikdy nekončícím stavebním tartasem. Hořce jsem si uvědomil, že vůni ženy poznáme a vychutnáme až poté, kdy kolem nás prošla a zmizela v nenávratnu.

Včera po tobě zbyla jen vůně, ta Tvá i ta darovaná…Martin, napsal jsem jí, jakmile jsem zabočil do ulice V Jámě.

Na rozdíl od Sabiny reagovala bez prodlení: *Divím se, že sis mě vůbec všiml, v té záplavě kámošek. Kdo ti dal moje číslo?*

Typické Jolanino popíchnutí. Pochybuji, že se dají za „záplavu“ považovat osamělá, byť nadobyčej krásná Sabina a netečná chodkyně Dagmar. Zbytek jako obvykle tvořily, kromě dlouholetých kamarádů, vesměs staré a ještě starší ročníky v čele s bývalým novinářem panem Kruckým, který mi vždycky přinese second-hand kytici „pro manželku“, neboť se stydí přiznat své city ke mně. Spíš mi to tedy má paní Exová píše proto, abych si uvědomil, že skutečné záplavy kámošek, jako kdysi za střídání milénií v Malostranské besedě, jsou nenávratně pryč. Tehdy mezi ně ostatně patřila, dokud se nestala oficiální fanynkou. Seznámil nás zpěvák, jenž si neaktualizoval informace a mylně se domníval, že je vdaná, což byla dvojnásobná výzva. Uplynul krátký čas a vdaná skutečně byla, ale už za mě.

Osoba blízká (Tobě). Uvidíme se dřív než na dalším křtu?

Jsem ráda, že mi konečně chceš vrátit tu stoličku po babičce.

I té zpropadené stoličky se klidně vzdám. Tenhle starožitný (a jak mi potvrdil jeden kunsthistorik, i velmi cenný) kousek nábytku má pro Jolanu zvláštní hodnotu – je to jediná památka na milovanou babičku. Nijak nezpochybňuji, že patří jí, ale když mi jednou po rozvodu v mé nepřítomnosti vybílila dům, využil jsem toho, že ji měl ve své liknavé péči kamarád restaurátor, kterého Jolana nezná. S drzostí sobě vlastní ji pak na mě vymáhala, ale nejsem Ježíš, abych k její kořisti ještě přihodil sesličku.

Navrhuji dvoustranné jednání o stoličce na neutrálním místě – třeba Pizzeria Venezia pod Mírákem, jestli si ještě pamatuješ, napadlo mě, protože zrovna včera to bylo deset let od svatební hostiny na tomto příjemném místě s výhledem na věčnou dopravní zácpu v Anglické. Kromě toho mi na mysl přišel nárok nechat se pozvat, neboť když jsme tam byli naposled – právě v den svatby – platil jsem já, ačkoli svatební hostinu má prý platit nevěsta. Tehdy jsem ovšem byl relativně bohatý Pražák, a tak mí venkovští novopříbuzní rádi nechali tradice doma.

Ve dvě?

Sakra, to je přesně čas, kdy budu sedět na Ringieru a donášet na Dagmaru.

Ve čtyři prosím, čekali jsme na sebe dost dlouho, abychom to vydrželi o dvě hodiny déle…

Když jde o city, Jolana dokáže být důsledně stručná, ačkoli jinak by nad jejím telefonním účtem zaplakal i exministr Pavel Němec:

Já nečekala a ve čtyři nemůžu.

Měl jsem v konečcích prstů peprnou odpověď, ale tak bych se do ní nedostal. Jen a jen o to mi tehdy šlo, nebo jsem o tom byl alespoň přesvědčen. A pingpong mých zdvořilých topspinů a jejích smečí mi nakonec vynesl zítřejší setkání v pravé poledne.

Holešovický pivovar nikdy nebyl ozdobou našeho pivovarnictví, ale budova je to elegantní a velkorysá. Hlídač u vjezdu, zvyklý na pasanty směřující do Alberta, mi nevěnoval pozornost, děvčata na recepci zašveholila mé jméno a pak už mě můj včerejší našeptávač představil šéfredaktorovi.

„Tak tady vás máme," podíval se na mě zpoza miniaturních brýlí. Nervózně jsem zamíchal kávu, přece jen jsem nebyl zvyklý na kapitány bulvárních moří.

„Pan Lipavský žil nějakou dobu se slečnou Pontusovou," zahlásil redaktor stylem sportovních zpráv.

„Já vím. Vy píšete knížky, že?"

„Ano."

„O čem?"

„ O vztazích, zločinu, lásce, sexu…"

„Tak to jsme konkurenti," ušklíbl se šéfredaktor. „A taky vydáváte knížky jiných autorů… Nezlobte se, nic jsem od vás zatím nečet, ale třeba to brzy napravím," pravil ironicky.

„Moje příběhy jsou rozhodně silnější než vaše prášky na psaní… pardon, na spaní," oplácel jsem.

„No dobrý… Co jste ochotný říct nám o slečně Pontusové?"

„Proč bych vám měl vyprávět o slečně Pontusové?"

„A proč bychom my měli chodit na vaše křty, dělat s vámi rozhovory a propagovat vaše knížky?“ Špičatý nos podivně trčel z jeho masité tváře mezi očima snad ještě ostřejšíma, možná kvůli brýlím posunutým na jeho špičku.

„Aha. Takže co potřebujete slyšet?“

„Nebuďte tak hr,“ zasmál se snad poprvé aspoň trochu upřímně. „Možná vám bude příjemnější být tady s panem doktorem o samotě – kolega Božík má totiž opravdu doktorát. Víte co? Zkusíte ten rozhovor, a když bude dobrý, otiskneme ho. Tuhle neděli už to nezvládneme, ale příští…“

Některé nabídky, jako třeba tahle, nebo taky „Vem si mě…“, případně „Ještě jedno?“, nepřipouštějí zápornou odpověď. Šéfredaktor se rozloučil, jeho fámulus aktivoval diktafon, vytáhl z desek papír s otázkami a pral je do mě pod tlakem.

Když opravdu o něco jde, změním se v boha ledabylosti. Redaktor se ptal na věci, které s mou knihou neměly pranic společného, a já mlel, co mě napadlo. Nevynechal jsem žádný intimní detail tříletého Dagmařina období a vyslýchatel neskrýval spokojenost.

Druhá káva dopita, diktafon cvaknul, spěšně jsme se rozloučili s tím, že „ještě dá vědět, ale vypadá to nadějně“, a už mě vyplivla stříbrná recepce. Půl páté, to nám to uteklo!

Ale co s nedopitým podvečerem? Jolanu uvidím zítra, lísat se by zhoršilo mou startovní pozici, Dagmara, která mi nevědomky pomohla k nedělní slávě, musí ještě nějakou dobu

zůstat v nevědomosti (Nedělní Blesk přece nemůže číst!)…Takže Sabina, má nestárnoucí najádka!

Jsem ve městě a sám… A Ty?

Pro jistotu jsem ovšem zamířil k domovu, přinejhorším si místo dobré ženy otevřu dobrou knihu.

Ale už na Vltavské přijde odpověď:

Já taky, ale mám čas jen do půl šesté, jsem na Floře.

Smluvím tedy půlhodinové rande, prolítnu přestupní řekou na Muzeu a těsně před pátou vkročím, zadýchán a nedočkavý, do mondénní kavárny Nubo v nejvyšším patře továrny na štěstí, které říkají Palác Flora.

Rádoby luxusní interiér, zaplevelený týpky s tučným zátylkem i kontem, bych si sám od sebe nikdy nevybral, ale Sabina si na takovéhle věci potrpí. Už léta pátrám po tom, čím se vlastně živí, protože všechny její „úžasný projekty" brzy skončí „užasno", jak by řekli Rusové. Ale když ji vidím v celé její kráse, je mi to jedno – třeba jí někdo platí za to, že je chodící reklama na nestárnutí.

Ano, Sabina jezdila už v šestasedmdesátém jako fanynka s Katapultem (i to jí odpouštím, protože ještě neměla rozum a vkus) a na podzim roku nula nula devět je stále nádherná, ačkoli její tehdejší idoli, jinak králové hudebního neumětelství, už jsou vesměs pod drnem či na cestě tamtéž. Štíhlá jen tak, aby jí nikde nic neviselo, tmavé oči okrášlené pavími vějíři vrásek, řecký nos a ohon vlasů v paletě mezi hnědou a rezavou, skvěle modelovaná ramena, zápěstí, kotníky i všechno mezi nimi… Blbé hlášky o přetočeném tacháči vás ani nenapadnou.

Políbíme se, objednáme si ostružinový shake (Sabina si

vždycky dává totéž co já, což mě pravidelně přivádí k mylné domněnce, že jsme na stejné vlně) a já se ptám:

„Proč jsi včera tak pospíchala?“

„Měl jsi tam hodně důležitejch lidí.“

„Nejdůležitější jsi pro mě byla ty.“

„Ale jdi ty… A taky jsem musela domů.“

„Takže jste zase spolu?“

„Ne zase, pořád.“

„Jak dlouho už?“

„Víš, že ani nevím? Takovejch pět let.“

„Pět let…“

„Jo. Cos vlastně dneska dělal, pane spisovateli?“

„Povětšinou pracoval a taky se těšil, že napíšeš… marně,“ usmál jsem se. Ringierský dýchánek jsem raději zamlčel.

„Nemohla jsem ti psát.“

„Pořád tak žárlí?“

„Čím dál víc.“

„Vlastně se mu ani nedivím… Přijít o ženu, jako jsi ty, to znamená konec všeho.“ Nechápu, proč kolem sebe trousím tenhle patos, na který jsem stejně ještě žádnou nedostal.

Usměje se a vějířky vrásek kolem očí se na chvíli prohloubí: „Hlavně mi už nepiš v noci.To potom nemůžu jít vůbec ven.“

„Já vím… Jenže když nemůžu spát, jsi první, na koho myslím.“

Milá rozmluva, ale takových už bylo spousta a nikam mě nedovedly. Snad pomůže nedistorzní komunikace, jak radí můj kamarád psycholog, obdařený výrazně mladší a krásnou ženou. Ten tedy musí vědět, jak na věc!

„Sabino," zamručím a prosvítím jí oči, „já tě prostě musím mít, toužím po tobě už dvanáct let, sama vidíš, jak dlouho jsem to vydržel, že to není žádné pobláznění, u žádné jiné mě to takhle dlouho nedrželo. Je mi jedno, kolik je ti let, že máš tři děti, které nenávidí všechny chlapy po tvém bývalém, je mi jedno úplně všechno… kromě tebe samotné."

„Jsi moc milej," zašeptá. „Ale teď zrovna není můj vztah tak špatnej, abych ho ukončila."

„To nezní moc přesvědčivě. Já bych ti dal víc. Nechci tě někam tlačit, kdybych si myslel, že na ženu jako ty nemám, už dávno bych to vzdal, ale jsem přesvědčenej, že bysme byli krásnej pár."

„Snad… Budu o tom přemýšlet… Ale teď už musím…"

„Kam jedeš?"

„Do Kobylis."

„To je skvělý, já mířím na Palmovku," vymyslím si pohotově. „Hodíš mě tam?"

„Jasně," usměje se a přivolá servírku, abych mohl zaplatit. Pak se slaníme do podpalubí paláce a v těsném prostředí Renaultu Clio je všechno snazší. První pusu jí dám ještě před závorou, další, mnohem větší, na semaforech na Olšanském náměstí a pak už se líbáme a hladíme celou cestu přes Olšanskou, Želivského a Krejcárek až na křižovatku se Sokolovskou, kde nás jezdci na zadních pozicích protroubí, protože jaksi zmeškáme zelenou. Vystoupím tak důstojně, jak mi to rozvířené hormony dovolí, zamávám jí a v povznesené náladě jedu tramvají zpátky přes Krejcárek domů.

II. Z deníku recidivisty

„Kde máš tu stoličku?“

„A kde máš ty svou předvčerejší citlivost?“

Snad právě na tomhle místě si mohu nejlépe uvědomit, že v každém zrození se skrývá smrt. Vždyť před deseti lety a dvěma dny jsme tu seděli, sexy sestřička a její natěšený manžílek, svázáni poutem lásky a vyšívaného ubrusu, a krmili se knedlíčkovou polévkou. A dnes?

Ani se nenamáhá přebít mou protiotázku.

„Jak ses dozvěděla, že mám křest?“

„Bylo to na internetu, občas tě sleduju – jako spisovatele,“ upřesní.

„Dík, každopádně to bylo příjemný překvapení. Bydlíš pořád v Krhanicích?“

„Jo, je to tam super, mnohem lepší než v Praze,“ začíná hra na vyššího koně.

„To ti věřím, tys odjakživa dávala přednost venkovu a jeho roztomilým obyvatelům.“

„Víš co, ty pražská náplavo, vždycky když začneš kázat o venkovanech, vzpomeň si na tři dé kino v Sydney.“

Na to, že jsme teprve v prvním kole, vytáhla zatraceně těžký kalibr. A zasáhla mě jako vždy, protože na ponížení, které jsem tam zažil, nezapomenu ani po trojí exhumaci.

Do Austrálie jsme jeli na svatební cestu na sklonku milénia, tedy v době, kdy trojrozměrné filmy teprve přicházely do našich

kin. A na radu náhodných přátel z přístavního bárku jsme se vypravili do kinosálu, slibujícího opravdový ponor do nitra filmu.

Vyfasovali jsme brýle a snímek začal. Byl to povinně dojemný příběh o jakémsi mladičkém ruském emigrantíkovi, který opustil svou širou vlast, aby hledal štěstí za oceánem. To vše bylo jen naznačeno v úvodu a film vlastně začal scénou, kdy se chlapec, hladový a opuštěný, prochází newyorským přístavem jako toulavý pes. A vtom se to stane: obrovský hák na řetězu se nedopatřením uvolní a strašlivým švihem se řítí přímo do tváře onoho chlapce… a současně do mé.

„Áááááááá!" zařval jsem ve smrtelném děsu, vyskočil a natáhl ruce před sebe, abych ochránil lebku před rozprasknutím. Má duchapřítomnost však byla odměněna jen nekonečným, řvavým smíchem diváků včetně mé novoženy, která v inkriminovaném okamžiku seděla zcela klidně v pohodlném křesle. Ten smích trval snad ještě déle než samotný film a slyším ho dodnes, pak ulička hanby při odchodu, byť Aussies byli velmi dobrosrdeční a snad i vděční, že někdo obohatil jinak dost nudný spektákl… A má pozdější manželka a současná exmanželka mi tenhle moment ráda připomíná, aby mi dokázala, že venkovánek jsem ve skutečnosti já.

Jsem opravdu špatný taktik – po Sabině se vrhám, ačkoli mi to přinese jen krátkodobé potěšení na semaforu, Jolanu poštívám, i když nemůžu vyhrát – zkusím alespoň jednou zůstat nad věcí.

„Když jsme u toho kina, co kdybysme do něj někdy zašli spolu?"

„Myslíš do IMAXu?"

„Třeba."

„A nebudeš se bát?“

„Vedle tebe ne. Pojď dnes večer…“

„To nejde, musím bejt doma.“

„Tak zejtra.“

„Ale kina hrajou i odpoledne, kdybys to náhodou nevěděl,“ zareagovala pozitivně.

„Skvělý, na co půjdeme?“

„Tak něco vyber.“

„Vyber to radši ty, stejně bych se do tebe netrefil.“

Jolana se tedy proscrollovala až k slzotvornému snímku se zbožňovaným Brucem Willisem, jehož název jsem jakožto nepotřebnou informaci zapomněl ještě dříve, než ho dořekla.

… a film nás nezajímal, zněla jedna strofa naštěstí dávno zavátého pahitu. Doufal jsem, že totéž bude platit i dnes. Vstoupili jsme do aseptického chrámu zábavy, Jolana se zchladila ledovou tříští a vyzbrojena kornoutem popcornu za neuvěřitelných sedmdesát čtyři očí usedla vedle mě.

Nejhorší na filmu byla jistota, že Bruce Willis je ten správný hrdina a že se mu nemůže nic stát ani ve šlamastykách, které by nepřežil snad ani Bůh sám. Jolana se však tvářila spokojeně, šustila o sto šust a na mě se ani nepodívala. Já jsem si ale našel jinou zábavu – snažil jsem se přiblížit se k ní tak pomalu a nepozorovaně, aby si toho všimla až ve chvíli, kdy se jí to začne líbit.

„Máš málo místa?“ zasyčela přesně ve chvíli, kdy jsem se domníval, že se mi to už podařilo.

„Myslíš v srdci? To mám široký až až.“

„O tom nepochybuju, tam máš odjakživa průchoďák.

Tak mě neruš.“

Pro druhý nájezd jsem zvolil výrazně ofenzivnější taktiku, začal na jejím levém koleni a sunul se výš. Jolana si nejdřív otráveně povzdychla, jako že když jsem ji pozval, vydrží to, aby nepřišla o B.W., ale po chvíli mi vyšla vstříc – přece jen jsem po těch sedmi společných letech věděl, jak na ni. Mazlili jsme se víc a víc a film naneštěstí skončil dřív, než jsme stačili napáchat nějakou nepřístojnost.

Vyšli jsme do zářijového podvečera. Doufal jsem, že uslyším něco ve smyslu „bylo to hezký…“, ale Jolana už zase ztvrdla, stejně jako v posledních třech letech našeho manželství. Nechala se pozvat na kafe a zmrzlinu, otráveně se ušklíbala nad mými pokusy přihodit ještě večeři, v metru ostražitě zachovávala bezpečnou vzdálenost a Na Knížecí opět zmizela z mého života.

Byl jsem sám, sám o to víc, že jsem ji měl pár hodin vedle sebe. Nevím, proč zrovna ona je mou femme fatale, kterou nikdy nevymažu z mobilu ani ze srdce. Znám příjemnější, chytřejší a dokonce i krásnější ženy, ale Jolana je – přese všechno, co jsme si udělali – má věčná touha. Ale třeba je to jen proto, že lepší ženskou jsem v posteli nikdy neměl.

A právě proto jsem si ji kdysi vzal po pouhých patnácti dnech, promilovaných v mém bytě ve Štěpánské i v jejím panelákovém azylu na periferii Bíliny, já, tehdy obletovaný saxofonista a podnikatel, vzal jsem si ji, rozvedenou a bez perspektivy, i s malým Lukáškem, teď už dospělým chlapem, kterého jsem

tři roky neviděl, a sedm let ji měl, i když v posledním období už zdaleka ne sám… a možná nikdy. První roky s ní jsem nevěděl, že jsem šťastný. A pak jsme kolem sebe splétali linku nedůvěry a to už jsem šťastný nebyl a věděl jsem to. Snažil jsem se odejít jako vítěz, ale místo vítězného oblouku se zrodila pyrrhamida. S Jolanou je těžké žít, ona je neuvěřitelný koktejl energie a znuděnosti, zájmu a lhostejnosti, laskavosti a trýznění… a já ji pořád miluju.

Budu psát, vrhnu se na muziku, konečně dostanu Sabinu, stanu se slavným umělcem a nakladatelem... a kde bude Jolana? Kdepak, můžu třeba nabarvit Mount Everest narůžovo, ale Jolanu budu mít pod kůží navždy. Tím spíš, že já jsem jí už tolik let lhostejný.

Uplynul týden a půl, strávený předsevzatým soustředěním se na věci nepomíjivé, a Nedělní Blesk opravdu nezklamal! Celostránkový článek, nazvaný *Pontusová: Vyšla o ní kniha od bývalého milence!* skromně opomněl mé hudební i literární počiny a soustředil se na intimní život nejslavnější české právničky. Vcelku po pravdě, ale s nezbytnou bulvární nadsázkou, ji vylíčil jako lehce neurotickou a těžce hysterickou kariéristku, která si své nepříliš silné sebevědomí napravuje v soudních síních a svalových mučírnách. Nechyběla scéna, ve které po mně hodila židli poté, co jsem jí žertem řekl, že mi během coitu interruptu selhal timing, její obdiv k Miloši Zemanovi, kterého žrala jako politika i jako chlapa (což považuji za obzvlášť perverzní úchylku,

byť s odstupem doufám, že to snad byla jen přehorlivá snaha nacpat se mezi šibaly z Liďáku), nebo popis sexuální pouště, na které jsem během posledního roku našeho vztahu poustevničil během zkouškového období na právech, kdy kromě učení a sportu šlo stranou opravdu všechno. A stranou šla v rozhovoru i má kniha, která ani zdaleka nebyla jen o ní, kniha, ve které jsem se snažil popsat onu neopakovatelnou atmosféru první poloviny devadesátých let, kdy každý věřil tomu svému knírku, že to s námi myslí dobře. Ale co, bez Dagmary bych se mezi nosatou Adélu Banášovou ze Superstar a Jiřího Babicu s jeho dobrotami nikdy nevmáčkl. Jen by mě zajímalo, jak se k té knize bleskouni vůbec dostali.

Dny plynuly, nabity snahou zapomenout na Jolanu a konečně si osedlat Sabinu, v čemž se mi vedlo stejně nevalně jako už tolik let. Přišla hlášení prodeje mých knih od distributorů a hosana! Padělatel osudů, vydaný až dvacátého září, udělal tři sta sedmdesát kousků! A Sabina se konečně ozývá – s pozváním na premiéru filmu Soci a socky. Skvělé, jásám nad jejím pozváním, film už nějak přetrpím. I když před willisáckým, který jsem promazlil s Jolanou, jsem na něj viděl upoutávky a horší snad může být jen 3 Blbule.

V přetopeném sále bych si dovedl představit výrazně zdravější a zábavnější činnost než sledování filmu, jehož umělecký záměr, byl-li jaký, jsem přestal chápat už při úvodních titulcích. Sabina, stejně jako Jolana před krátkým časem, si však naplno užívala rejdění metrosexuálů s ježíšovitým tělem i vysloužilých bardů stříbrného plátna. Co ty ženský sakra viděj na moderních filmech?! Já tam kromě pitvoření figurek marně hledám cokoli, zač bych eventuálně utratil dvě stovky za vlez.

Jediná možnost, jak přežít tuto pastvu pro oči a mozek, spočívá jednak v odhadu času, který zbývá do konce, jednak v pokusech o dotek se Sabinou. V autě mi ochotně vycházela vstříc, ale tady mě odstrkuje, jako bych byl náhodný a nepříliš atraktivní spolusedící. Naštěstí po dvou hodinách zašumí potlesk a celá parta se přesouvá o pár metrů výš do Jičínské ulice, kde na nás čeká příjemná literární vinárna Carpe Diem.

Jestliže v kině může člověk aspoň spát, na večírku musí předstírat zájem o své spolupařiče, což je výrazně otravnější. Sabina mi bohužel stále uniká za nějakými hošíčky, u kterých jí mnohem větší věkový rozdíl, než je ten náš, ani trochu nevadí. V takových chvílích přichází ke slovu jediná výhoda toho, že mi banka, která nedostala svůj hypoteční měšec, odňala dům za Prahou, a že už tedy nemusím jezdit autem: stojím u baru na strategickém místě mezi vstupem a pisoárem a prolévám svou znuděnou duši vnitřními plzeňskými lázněmi, jak by řekl Jan Neruda. Za chvíli je ze mě nádoba na plzeň, a tak jsem uvnitř lepším člověkem. A pak je tu příjemné překvapení: žádný učňovský pop, který bych na takové akci očekával, ale skvělá dvojka Lesbi Brothers, kytarista s klávesákem, kteří se zhlédli